

Hồi 2

Cuộc Ước Hẹn Tử Vong

Hương Sách cũng phải kinh hãi thâm vì chàng thấy hai thầy trò mình cùng mặc áo màu đen và trước mặt mình, chỗ mép vách núi lại là những tảng đá lởm chởm che chở nên mấy trăm võ lâm quần hào đứng ở hai bên bờ sông mà không ai trông thấy thầy trò mình ẩn núp ở đây cả. Trái lại Tử Vong thuyền chủ đang bị các kẻ địch bao vây như thế và trong lúc ánh sáng trời lờ mờ mà y vẫn trông thấy rõ thầy trò mình ở chỗ cách y chừng bốn năm chục trượng như vậy, đủ thấy đôi mắt của y sắc bén như thế nào ? Tất cả quần hào có mặt tại đó không một người nào có đôi mắt sáng như y hết.

Lúc ấy võ lâm tam lão mới phát hiện trên lưng chừng núi có người thật, liền đồng thanh nói:

- Xin mời cao nhân di giá xuống đây cho chúng tôi được tiếp kiến.

Huyền Cốc Dij Tú nghe nói dậm chân một cái, thở dài một tiếng, mới lắc đầu nói:

- Khốn nạn thật ! Khốn nạn thật ! Tử Vong thuyền chủ mượn tên tuổi của ta để hoàn thành công việc của y.

Phương Sách không hiểu sư phụ nói như thế có dụng ý gì, đang định lên tiếng hỏi thì đã nghe thấy một tiếng kêu “bùng”, như tiếng sấm động giữa lòng sông, nước bắn tung tóe. Mọi người thấy hai cái bóng người vừa chập vào nhau một cái, lại có một tiếng kêu “hự”. Tử Vong thuyền chủ đã nhanh như điện chớp cấp Thất Sát Đoàn chủ vào nách mà lặn xuống dưới đáy sông luôn.

Huyền Cốc Dij Tú giơ tay chỉ xuống dưới sông và nói với Phương Sách rằng:

- Con đã trông thấy rõ thân pháp của y chưa ?

Phương Sách hoảng sợ vội đáp:

- Đệ tử không để ý ...

- Dịp may hiếm có ấy mà con đã bỏ lỡ.

- Đệ tử đáng chết thật !

Dij Tú vừa xoa đầu Phương Sách vừa thở dài nói tiếp:

- Sư phụ đã nói tên Tử Vong thuyền chủ đã sớm biết chúng ta đứng ở trên này rồi, nhưng chờ đến khi y ra tay bắt cóc người mới giả bộ gọi tên sư phụ để nhờ đó mà xoay chuyển được sự chú ý của mọi người. Đến khi các người cùng quay lại nhìn chúng ta thì

y liền giở thủ đoạn bắt cóc Thất Sát Đoàn chủ đi luôn. Y thật là người xảo trá nham hiểm tàn độc ai mà chẳng tức hận ?

Phương Sách rất ân hận, sư phụ bảo đem mình đến đây để xem thân pháp quái dị của Hồn Thế Ma Vương, ngờ đâu mình lại bỏ lỡ dịp may hiếm có ấy.

Lúc đó dưới chân núi bóng người lố nhố kêu lên om xòm, thật là loạn xạ khôn tả. Trên mặt sông thì có một giòng nước nổi lên như cái xương sống của con rồng, nhưng nhanh như điện chớp xuyên qua vòng vây của các thuyền, mà lướt ra ngoài xa ngàn trượng, đào tẩu mất.

Tiếp theo đó có mấy tiếng kêu thảm khốc nổi lên. Dưới mặt nước cứ từng cái xác một nổi lên và nước cũng bị nhuộm đỏ, gió tạt nước bắn lên thành sóng, kèm theo mùi tanh hôi xông thẳng vào mũi mọi người. Thì ra quần hùng thủy bộ lặn ở dưới đáy nước đã bị giết chết hết.

Huyền Cốc Dị Tú nhìn Phương Sách mỉm cười nói:

- Đêm nay thế nào sư phụ cũng đưa con đi gặp Hồn Thế Ma Vương Tử Vong thuyền chủ.

Phương Sách thấy sư phụ nói như vậy trong lòng phẫn chấn vô cùng, nhưng lại thắc mắc hỏi:

- Tử Vong thuyền chủ đã lên trốn rồi mà ?
- Con biết y đã bỏ trốn rồi ư ?
- Sư phụ ! Chẳng lẽ y vẫn còn ở dưới đáy nước chẳng ?
- Phải !
- Sao sư phụ lại biết rõ như thế ?
- Vì y với sư phụ còn một cuộc ước tử vong nữa.

Phương Sách nghe nói ngạc nhiên vô cùng với giọng run run hỏi lại:

- Đã ba mươi năm trời sư phụ chưa bước chân vào giang hồ. Mười lăm năm nay sư phụ không cho đệ tử xuống núi. Chẳng lẽ hôm nay chúng ta xuống núi là vì cuộc hẹn ước này chẳng ?

- Tình thế bắt buộc, nếu không diệt trừ nghiệp chướng này thì thiên hạ không sao được yên. Con nên rõ trừ ma diệt gian, tế nhược phù nguy, làm cho thiên hạ vô lâm được bình yên, đó là trách nhiệm của con sau này phải gánh vác. Ngày đó còn dài lắm.

Phương Sách nghe tới đó giật mình kinh hoảng, máu trong người sôi lên sùng sục, vẻ mặt hớn hở và tự dưng đưa tay lên vai nắm vào cán kiếm rồi đáp:

- Đệ tử bất tài xin tuân lời dạy bảo của ân sư, nguyện đem hết hơi sức ra để hoàn thành nhiệm vụ đó dù có chết cũng không lùi bước.

Huyền Cốc Dị Tú thấy đồ đệ mình vừa mở miệng đã nói đến chữ “chết” như vậy, liền cau mày lại ngắm nhìn Phương Sách một hồi, thở dài một tiếng rồi nghiêm nét mặt lại, chỉ vào những bóng người đang loạn xạ ở bên dưới mà nói:

- Bây giờ đã tới giờ rồi. Chúng ta phải nhân lúc này đi mau lên mới được.
- Đi đâu hở sư phụ ?
- Đi phó ước tử vong với Tử Vong thuyền chủ.
- Sư phụ hẹn ước với y bao giờ thế ?
- Lúc đối chưởng.
- Thế ra trước khi tới đây sư phụ đã xuống núi một lần rồi ư ?
- Chưa. Đó là y ... Tử Vong thuyền chủ lên Huyền Băng Cốc kiểm sư phụ đấy.
- Ủa ! Sao đệ tử không biết và cũng không thấy sư phụ nhắc nhở tới ?
- Mười ngày trước lúc trời lờ mờ sáng khi con đang luyện công ở hậu sơn.

Nói xong Dị Tú cầm tay Phương Sách thét lên một tiếng:

- Lên !

Hai cái bóng người hóa thành một luồng khói nhẹ, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua đỉnh đầu, tiến thẳng vào trong rừng mất dạng.

Thân pháp của hai thầy trò nhanh khôn tả. Những người khách trông thấy lại tưởng là hai con chim đang bay chứ không phải là người. Hai thầy trò cùng ven theo bờ sông phi thẳng xuống miền xuôi của sông Dương Tử.

Lúc ấy trên mặt sông có mấy chiếc thuyền đang trôi rất nhanh. Đó là võ lâm tam lão đang đem theo đội thuyền đuổi theo Tử Vong thuyền.

Dị Tú thấy vậy thở dài, nói:

- Võ lâm tam lão là tôn sư nhất thời, sao hôm nay họ lại ngu muội đến như thế ?
- Sư phụ bảo họ tốn công đuổi theo như vậy mà không ăn thua gì phải không ?
- Họ đuổi theo như thế không những không ăn thua gì mà còn có hai điều rất bất lợi nữa là: Thứ nhất tất cả tinh anh của bảy đại môn phái tụ họp cả nơi đây như vậy rất đại đột. Điều thứ hai Tam Lão thân chinh ra mặt đối phó với tên ma đầu này như thế là không nên, lần này tất cả mọi người đều trúng phải âm mưu của Tử Vong thuyền chủ kể cả sư phụ cũng bị mắc hãm y nốt !

- Thưa sư phụ, đệ tử không hiểu tại sao Tử Vong thuyền chủ lại cứ hay giở quỷ kế ra như thế làm chi ?

- Đó là về cơ trí ! Con nên rõ người trong võ lâm chúng ta chỉ thị võ công cao siêu không như vậy, chỉ là cái dũng mãnh của một kẻ thất phu nên người biết võ còn cần phải có mưu trí rất cao và còn phải rộng lượng như vậy mới thực là đại trí đại dũng.

Phương Sách thấy sư phụ nói như vậy cũng phải khen ngợi linh trí quỷ mưu của Tử Vong thuyền chủ. Thoạt tiên y phái hai chiếc thuyền không xuống trước để cho mọi người phân tâm rồi y lẳng lẳng lướt qua nhanh như điện chớp để cho mọi người đuổi theo rồi lại quay ngược lên xuất hiện giữa lòng sông, sau đó lại vạch rõ chỗ ẩn núp của thầy trò mình để cho quần hào ngừng đầu lên nhìn và thừa cơ bắt Thất Sát Đoàn chủ đi. Nếu y không phải là người đa mưu túc trí và rất can đảm thì làm sao mà làm được như thế ?

Trước mặt tất cả tinh anh của bảy đại môn phái bất cóc được một lực lâm quái kiệt đi như vậy, nếu không có dự mưu và không chắc chắn thành công thì đâu dám ở trước mặt thiên hạ quần hùng vây như vậy, đủ thấy thần công đảm lược và trí mưu của y đều cao hơn mọi người một mức. Hơn nữa y xuất hiện lâu như thế mà không một người nào biết rõ mặt Tử Vong thuyền chủ với chiếc thuyền của y ra sao.

Chàng đang nghĩ thì bỗng thấy Dị Tú chỉ tay vào một hòn đảo lớn xanh rì ở giữa lòng sông và nói:

- Chúng ta đi Xùng Minh đảo đi.

Phương Sách vội quay đầu lại hỏi:

- Đó là chỗ mà chúng ta phó ước đấy à ?

- Phải ! Sư phụ dám nói chắc chiếc thuyền Tử Vong chỉ núp ở quanh hòn đảo này thôi. Con coi võ lâm tam lão đã đuổi theo ra ngoài cửa bể cả rồi.

Phương Sách liền nhìn về phía đằng xa thấy Võ lâm tam lão cùng mấy chục chiếc thuyền vừa dài vừa nhẹ đi rất nhanh khi tới gần cửa bể đang lượn quanh ngọn suối mà tìm kiếm.

Dị Tú bỗng nghiêm nét mặt nhìn thẳng vào Xùng Minh đảo cau mày lại nghĩ ngợi giây lát rồi quay đầu lại nói với Phương Sách:

- Nếu sư phụ có mệnh hệ nào con hãy ghi nhớ những lời nói của sư phụ ...

Phương Sách nghe thấy sư phụ nói như vậy vừa kinh hãi vừa lo âu nên không đợi chờ sư phụ nói dứt đã vội đỡ lời ngay.

- Sư phụ ! Tài ba của sư phụ đã luyện tới mức thông thiên. Tử Vong thuyền chủ là cái thá gì mà dám so tài với sư phụ như thế ?

Dị Tú thở dài một tiếng:

- Phen này sư phụ tái xuất giang hồ mục đích chủ yếu là phải diệt trừ cho được tên ma đầu này ! Lần này lại được y hẹn ước gặp nhau ở nơi đây thì khi nào sư phụ lại buông tha y ? ... Con có thể giả thân pháp Phi Thúy Lạc Sa (sợi bông bay xuống cát) theo sư phụ đi trên sóng mà qua sông không ?

Phương Sách khẽ gạt đầu rồi hai thầy trò bèn cột gọn quần áo lại. Chỉ thấy Dị Tú giơ hai tay áo lên khẽ phất một cái nhẩy xuống mặt sông dầm trên ngọn sóng đi luôn. Phương Sách cũng vội dồn chân khí vào đờn điền giở khinh công tuyệt mức nhẩy xuống mặt sông và cứ đi sau lưng sư phụ, tiến thẳng về phía Xùng Minh đảo. Nhưng tha hồ chàng giở hết công lực ra mà vẫn không sao đuổi kịp được Dị Tú. Chàng thấy thân pháp của sư phụ rất nhẹ nhàng nên chàng vừa hổ thẹn vừa nghĩ bụng:

“Không biết tới ngày nào ta mới học hỏi bằng được sư phụ như hiện giờ ?”

Khi tới bãi cát ở trên đảo, Dị Tú giơ tay lên chỉ vào khu rừng rậm và nói:

- Con ! Chúng ta hãy vào trong rừng kia ẩn núp tạm chờ Võ Lâm Tam Lão với các người rút lui thì lúc ấy Tử Vong thuyền chủ sẽ xuất hiện ngay.

Hai người liền chạy thẳng vào trong rừng vừa đi Phương Sách vừa hỏi Dị Tú rằng:

- Sư phụ ! Sao sư phụ không hợp sức với Tam Lão để bắt tên ma đầu ?

Dị Tú cười ha hả đáp:

- Sư phụ đã hẹn ước riêng với Tử Vong thuyền chủ rồi, chỉ được một đấu với một thôi !

- Tên ma đầu ấy đề nghị đính ước với sư phụ như vậy là có mục đích gì ?

- Đến giờ sư phụ cũng vẫn chưa rõ mục đích của y !

Phương Sách không hỏi nữa mà chỉ nghĩ bụng:

“Sư phụ mình là một vị tuyệt thế cao nhân đối địch với một mình Tử Vong thuyền chủ đã dư sức thắng kẻ địch thì việc gì còn phải rủ ai nữa ?”

Hai thầy trò ẩn núp ở sau một tảng đá mặt nhìn thẳng ra ngoài sông.

Một lát sau đã thấy mấy chục chiếc thuyền của quần hào quay đầu bơi thẳng lên trên mạn ngược càng đi càng xa. Dị Tú bỗng nghiêm nghị nói:

- Có lẽ y sắp tới đấy !

- Sư phụ ! Tại sao Tử Vong thuyền chủ lại phải lên Huyền Băng cốc kiếm sư phụ như thế ?

- Vì con !

- Vì con ư ? Tại sao y lại tìm con làm chi ?

- Vấn đề này lát nữa con sẽ biết !

Hai thầy trò đang nói chuyện, thì đằng xa có tiếng rú rất rùng rợn vọng tới càng ngày càng gần. Tiếp theo đó có một cái bóng người ở giữa lòng sông đang đi trên ngọn sóng nhanh như điện chớp tiến thẳng vào trong đảo.

Phương Sách để tay vào cán kiếm liếc nhìn sư phụ đang định đứng dậy nghênh đón. Không ngờ chỗ cách hai thầy trò chừng mười trượng bỗng có tiếng cười kêu như chuông bạc nổi lên và một bóng người ở một bên phi ra nghênh đón người nọ. Phương Sách ngạc nhiên vô cùng, nghĩ bụng:

“Hở thẹn thực ! Có người ẩn núp ở gần đây như thế mà mình không hay biết gì cả !”

Chàng lại trông thấy sư phụ rất an nhàn chỉ mỉm cười thôi chứ không nói năng gì cả. Chàng càng thắc mắc thêm gượng trấn tĩnh tâm thần để chú ý nhìn. Chàng nghe thấy người vừa tới nói:

- Con các người đã tới rồi ư ?

Giọng nói ấy nhu hòa và hiền từ, chàng lại nghĩ bụng:

“Chả lẽ người vừa tới đó là Hồn Thế Ma Vương Tử Vong thuyền chủ chẳng ? Người hiền từ như vậy sao lại có cái tên hung ác như thế ?”

Chàng lại nghe thấy một giọng nói thánh thót như tiếng chim hoàng oanh hót trả lời:

- Tới cả đang ở trong rừng ấy !

Phương Sách không sao nhịn được nữa khẽ hỏi sư phụ rằng:

- Sư phụ có phải thiếu nữ này đã ở đây canh chừng chúng ta từ lâu rồi không ?

Ông già khẽ đáp:

- Cô bé này theo dõi chúng ta từ Giang Âm bán đảo.

Phương Sách kinh ngạc đến kêu “ủa” một tiếng và trong lòng hở thẹn vô cùng. Chàng lại thấy hai cái bóng người một cao một lùn một gầy một béo đã tới chỗ cách mình chừng mấy chục trượng Chàng gầy cắn hết sức đưa mắt nhìn sư phụ đang định đứng dậy thì Huyền Cốc Dị Tú đã mỉm cười kéo vai chàng xuống.

Một lát sau người mặc áo da cá đầu đội mũ da xanh vừa hiện thân ra ở giữa lòng sông đã đi tới gần và chính là Tử Vong thuyền chủ. Một cô bé tuổi trạch mười sáu mười bảy, mắt to và đen nhánh, mũi dọc dừa mặc áo võ trang màu thủy lục, lưng cột một cái khăn hoa đại hồng, vai đeo cây thương bạc dài chừng ba thước đứng ở phía bên trái đã vội chạy tới đằng này. Nàng ta đi tới chỗ bốn mươi trượng, ba mươi trượng, hai mươi trượng mà Huyền Cốc Dị Tú vẫn cứ nắm chặt lấy vai Phương Sách không để cho chàng cử động. Mười trượng ... nửa trượng ... Thấy thiếu nữ nọ càng tới càng gần, trống ngực

của chàng đập mạnh vô cùng. Đang lúc ấy trong khu rừng rậm ở phía trái bỗng có ba điểm sao bạc phi ra nhằm Tử Vong thuyền chủ bắn tới.

Tử Vong thuyền chủ vẫn đứng yên không cử động, chỉ hơi liếc mắt nhìn vai trái hơi run động và đẩy thiếu nữ đang đứng ở bên trái y ra ngoài xa để tránh né thôi.

Cô bé áo xanh đó thét lên một tiếng rút cây thương bạc ở trên lưng xuống khua luôn một vòng ba trái sao bạc kia đều bị cây thương bạc của nàng gạt rớt xuống đất liền.

Một bóng người gầy gò và lùn ở trong khu rừng rậm ấy nhảy ra. Người ăn mày mặc áo đạo trang tay cầm phát trần, mặt gầy gò, hai mắt sáng như điện, tuổi đã ngoài năm mươi. Huyền Cốc Dị Tú hơi kinh ngạc lẩm bẩm tự nói:

- Không ngờ Áo Không đạo giả chưởng môn của phái Côn Luân và cũng là người trong nhóm Tam Lão lại tới đây !

Hồi còn nhỏ ở trong Huyền Băng cốc, Phương Sách đã từng nghe sư phụ nói tới tên của Tam Lão, nhưng chàng chưa hề trông thấy mặt Tam Lão bao giờ. Chàng ngắm nhìn lão đạo sĩ mà sư phụ vừa nói, là người trong nhóm Tam Lão thì hình như chàng đã trông thấy ông ta ở miền Thượng du rồi. Áo Không đạo giả vừa nhảy ra đã cười ha hả một hồi rồi mới quát lớn:

- Lão phu đoán không sai. Người chỉ có thể lừa dối được người khác thôi chứ lừa dối sao nổi Áo Không đạo giả này. Tử Vong thuyền chủ, đêm nay chúng ta sẽ dứt khoát ra sao.

Tử Vong thuyền chủ quay người lại nhìn Áo Không đạo giả cười khì mấy tiếng, như tiếng cú kêu đêm và cũng như tiếng ma gào khóc, khiến ai nghe thấy cũng phải hoảng sợ hồn siêu phách lạc.

Áo Không đạo giả là chưởng môn của một môn phái lớn và cũng là cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm nghe thấy tiếng cười của đối phương cũng phải hơi sồn lòng rợn tóc gáy. Ông ta vội trấn tĩnh tâm thần vận nội công lên đứng yên không cử động.

Huyền Cốc Dị Tú quay đầu lại nhìn Phương Sách thấy chàng không hãi sợ gì cả, trong lòng rất lấy làm an ủi, liền khẽ bảo đồ đệ rằng:

- Con phải cẩn thận, Tử Vong thuyền chủ đang giở Diệt Liệt ma âm ra đấy.

Tử Vong thuyền chủ cười đến nửa tiếng đồng hồ mới thôi rồi cất giọng nói rất nhỏ và rất kinh khủng khen ngợi lão đạo sĩ rằng:

- Quả thật không hổ thẹn với cái tên Tam Lão.

Áo Không đạo giả trợn ngược đôi lông mày trắng lên, mặt đầy sát khí quát hỏi tiếp:

- Giết người hàng nghìn, bao nhiêu người vô tội bị ngộ tai kiếp, hà hiếp đồng đạo làm cho giang hồ đổ máu. Tử Vong thuyền chủ, tội của người không sao đếm xuể, đã giết đệ tử của bản đạo lại còn bắt cóc người thừa kế chưởng môn. Người là ai mà lại dám gây hấn với phái Côn Lôn của chúng ta như vậy ? Đêm nay người có dám cho bản đạo trông thấy rõ bộ mặt thật không ?

Tử Vong thuyền chủ lạnh lùng đáp:

- Bây giờ chưa phải lúc.

Ảo Không đạo giả lại quát hỏi tiếp:

- Nghiệt súc, người là ai ?

- Lão phu là người mà các người vẫn đồn đại, “Tử Vong thuyền chủ rất tàn khốc và xảo trá” ...

Tử Vong thuyền chủ chưa nói dứt thì Ảo Không đạo giả đã hỏi tiếp:

- Ai chả biết người là Tử Vong thuyền chủ, nhưng người là ai ?

Thiếu nữ áo xanh cười khanh khách chỉ vào Tử Vong thuyền chủ mà xen lời nói:

- Đây chính là Tử Vong thuyền chủ đã làm khiếp đảm giang hồ ...

Tử Vong thuyền chủ trợn mắt liếc nhìn một cái, thiếu nữ nọ hoảng sợ không dám nói tiếp nữa rồi Tử Vong thuyền chủ lại lớn tiếng cười và đáp:

- Bạn khỏi cần phải thắc mắc, lão chính là Tử Vong thuyền chủ đây !

- Lão phu muốn hỏi quý tính đại danh là gì ?

- Tử Vong thuyền chủ.

Ảo Không đạo giả tức giận khôn tả vội tiến lên một bước, từ từ giơ song chưởng lên. Phương Sách ẩn núp ở sau tảng đá thấy thế rất gay gắt và khẽ nói với sư phụ rằng:

- Sư phụ, họ sắp đánh nhau đấy.

- Con hãy còn non mới lắm phải mài dũa thêm mới được. Con là người rất đa tình đa cảm và lại rất hay xúc động, con phải biết người trong võ lâm cần nhất là phải lạnh lùng bình tĩnh, dù nguy hiểm đến đâu cũng không cuống quýt, mà trong cái nhu phải có cái cương.

Phương Sách bị sư phụ dạy bảo như vậy mặt đỏ bừng. Chàng lại nhìn ra bên ngoài thấy Ảo Không đạo giả đã từ từ buông tay xuống. Huyền Cốc Dị Tú ngấm nhìn thiếu nữ áo xanh đứng cạnh Tử Vong thuyền chủ một hồi, rồi lại cúi đầu ngẫm nghĩ. Phương Sách thấy thế ngạc nhiên hỏi:

- Sư phụ, thiếu nữ kia là ...

Dị Tú chưa đáp bỗng kêu “ồ” một tiếng rất khê, hình như ông ta đã nghĩ ra được gì rồi nên ông ta cứ nhìn thẳng vào người Tử Vong thuyền chủ. Áo Không đạo giả im lặng giây lát lại lên tiếng hỏi:

- Theo sự ước đoán của lão phu, sở dĩ thuyền chủ gây tai họa cho giang hồ, giết chóc nhiều người trong võ lâm như thế, có phải là vì năm xưa đã hàm oan và ôm một mối hận không thể nói ra được phải không ?

Tử Vong thuyền chủ bỗng ngừng mặt lên trời, cười như điên như cuồng, tiếng cười của y rất rầu rĩ và ai oán, những cành lá ở trong rừng cạnh đó cũng bị tiếng cười của y làm cho rụng xuống như mưa. Hình như bao nhiêu mối hận cũ, y muốn thổ lộ ra mà không sao thổ lộ được nên mới cất tiếng cười bi đát như thế.

Phương Sách nghe thấy tiếng cười của Tử Vong thuyền chủ cũng động lòng thương. Áo Không đạo giả cứ ngấm nhìn Tử Vong thuyền chủ hoài mà không sao nghĩ ra được y là ai ? Vì vậy chờ đối phương cười xong lão đạo sĩ lại hỏi tiếp:

- Chẳng hay phái Côn Lôn có thù hằn gì với bạn ?

Tử Vong thuyền chủ hậm hực đáp:

- Có !

- Thế còn phái Võ Đang, phái Thiếu Lâm và Bạch Long giáo cũng có thù với bạn chăng ?

- Có !

- Thế còn Thanh Mao bang, Thất Sát Đoàn và Tứ Quả hội ?

- Có !

Nghe thấy Tử Vong thuyền chủ trả lời như vậy, Áo Không đạo giả lại quát hỏi tiếp:

- Vì thế mà bạn giết chóc bừa bãi phải không ?

- Bảy người chưởng môn phái đều có tên trong danh sách “Tử Vong” của lão phu rồi.

Áo Không đạo giả nghe thấy đối phương nói như thế mặt liền biến sắc, vội hỏi tiếp:

- Còn lão phu thì bao giờ mới phải xuống thuyền ?

- Hãy còn sớm !

- Tối hôm nay có được không ?

- Chưa đến giờ, dù có tự động xuống thuyền, bốn thuyền chủ cũng không dung nạp.

Ảo Không đạo giả nghe thấy Tử Vong thuyền chủ nói như thế liền cười ha hả, tiếng cười của ông ta kêu như tiếng chuông làm rung động cả cành lá ở quanh rừng.

Dị Tú thấy thế khẽ bảo Phương Sách rằng:

- Con ! Bây giờ họ sắp ra tay đấy, nhưng ... con có biết Ảo Không đạo giả sẽ đấu với ai không ?

Phương Sách không suy nghĩ gì hết vội đáp:

- Tất nhiên ông ta phải đấu với Tử Vong thuyền chủ rồi.

- Làm rồi, y sẽ đấu với cô bé áo xanh.

Phương Sách nghe sư phụ nói như thế ngạc nhiên vô cùng vì Ảo Không đạo giả là một vị chưởng môn mà thiếu nữ áo xanh là một cô bé nhỏ. Ảo Không đạo giả nữ nào ra tay đánh cô bé như thế ?

Quả nhiên Ảo Không đạo giả lại quát tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ, nợ máu của bảy đại môn phái, sự nhục nhã các đệ tử của phái Côn Lôn bị bắt cóc. Đêm nay lão phu thể nào cũng phải thanh toán cho xong và còn vạch rõ xem bộ mặt thật của người nữa.

Nói xong, ông ta từ từ giơ hai tay lên và chân cũng tiến lên bước một.

Tử Vong thuyền chủ cười nhạt một tiếng liền rí tai khẽ bảo thiếu nữ áo xanh đứng cạnh rằng:

- Con ra tiếp y đi, để xem võ công của con đã tiến bộ đến đâu ?

Thiếu nữ áo xanh cười khì một tiếng liền tiến lên ngay.

Ảo Không đạo giả không ngờ mình lại là người đứng đầu của phái Côn Lôn, có đệ tử khắp thiên hạ như vậy chẳng lẽ lại tiếp chiến với một con nhỏ mới mười lăm, mười sáu tuổi như vậy sao ? Đối phương để cho con nhỏ ra đấu với mình như thế quả thật khinh miệt mình quá nổi.

Tuy ông ta là người rất tối nhện nhưng thấy đối phương đối xử với mình như thế cũng không sao nhện được. Lúc ấy hai người chỉ còn cách nhau có mấy bước thôi, thiếu nữ áo xanh liền cầm cây thương bạc xuống đất nhìn thẳng vào mặt Ảo Không đạo giả và hỏi:

- Lão bá bá có muốn đánh nhau không ?

Ảo Không đạo giả ngấm nhìn thiếu nữ áo xanh một hồi rồi quay mặt lại hỏi Tử Vong thuyền chủ rằng:

- Cô nương này là ai ?

- Hà tất phải cho người biết làm chi !

Tử Vong thuyền chủ trả lời một cách kiêu ngạo như vậy, Áo Không đạo giả càng tức giận thêm quát tiếp:

- Người sai một con nhỏ chưa hết hôi sữa ra đấu với ta như vậy, người không cảm thấy tàn nhẫn hay sao ?

Không đợi chờ Áo Không đạo giả nói dứt, thiếu nữ áo xanh đã xen lời nói:

- Lão bá bá đừng có thị già mà làm bộ như thế vội. Thử ra tay đấu xem có thắng nổi con nhỏ này hay không đã !

Áo Không đạo giả thấy cô bé nọ trông rất ngây thơ, thở dài một tiếng lẩm bẩm nói:

- Tàn nhẫn ! Lạnh lùng ! Xảo trá ! ... Không ngờ Hồn Thế Ma Vương lại làm bạn được với một cô bé ngây thơ như thế này.

Vì thế lão đạo sĩ không nỡ ra tay. Tử Vong thuyền chủ cất tiếng nói rất khế nhưng khi lọt vào tai người khác lại kêu như tiếng sấm mà quát bảo thiếu nữ áo xanh rằng:

- Con còn không ra tay tấn công đi ! Y là người mà ta vẫn thường nói cho con nghe đấy !

Thiếu nữ áo xanh nghe nói liền nổi giận lui về phía sau một bước và thét lên một tiếng rất khùng khiếp.

Tử Vong thuyền chủ lại hỏi tiếp:

- Đối phó với lão già này không nên dùng cây thương bạc. Con cứ việc giở pho chưởng pháp ra đi !

Nói xong chỉ thấy y vẫy tay một cái, cây thương bạc đang ở trong tay thiếu nữ bỗng bay tung lên và phi ngay vào trong tay của Tử Vong thuyền chủ.

Thiếu nữ áo xanh giơ hai bàn tay trắng như ngọc lên, chỉ trong giây lát hai bàn tay của nàng đã đỏ hồng, cả bộ mặt cũng đỏ theo ...

Áo Không đạo giả vội vận chân lực vào hai cánh tay đưa lên trước ngực để phòng bị ...

- - - o0o - - -